

Gamal poppur og húðarleysir lógvar

Sjaldan er hoyrdur tilíkur lógvabrestur og tilík fagnaðarróp í Ítróttarhøllini sum á poppkonsertini, Popp Minnir, hjá Skansastovu

Tað var við stórum spenníngi, at fólk í hópatali leitaðu sær niðan í høllina á Hálsi til ársins poppkonsert.

Ársins poppkonsert — neyván ov riviliga tikið til og skiljast kann, at vónir-

nar vóru stórar.

Langt áðrenn konsertin skuldi byrja, var hópur av fólki komin, og tá tann stóra lotan kom, var høllin stúgvandi full. At fólk kom í góðari tíð høvdu fyrireikararnir roknað við,

og fyri at stytta um stundir, hoyrdust gomul, vælkend lög.

Plátuspælaratónleikurin í hátalarunum tagnaði og fyrsta orkestrið stóð á pallinum, meðan lógvabrestur og fagnaðarróp

rungaðu um høllina. Her sóu vit — sum frásøgumaðurin Jógvan Ásbjörn Skaale, segði — the grand old man, Simma, við sínum ljómlíði byrja konsertina við sunnukvøldinum í plantasjuni.

Tað verður torført, fyri ikki at siga ógjørlegt, at taka fram hvørt orkestur sær og viðgera tey, og er tað heldur ikki tað, sum mest um ræður. Høvuðs- endamálið við konsertini var ikki ein styrkiroynd millum orkestur, men heldur, at áhoyrararnir kundu minnast aftur á góðar, gamlar dagar í Tórshøll, Sjótleikarhúsinum ella hvar tað nú hevur verið.

Øll komu væl frá tí, men kortini er freistandi at taka okkurt fram, sum var serliga væleydnað.

Tað var stuttligt at siggja Liv aftur á pallinum, hagani hon við síni vøkrum rødd minti okkum aftur á danskvøldini við Rabbits og Rúnar. Vit sóu Herálv í sínum góða gamla Chuck Berry stíli, ongantið betri enn nú og ikki at gloyma Rudolf, sum minti okkum aftur á Elvistiðina við sínari sterku rødd og frálíka

dag frá degi

pallkynstri. Heldur ikki skal Djóni verða gloymdur fyri sítt frálíka trummuspæl, serliga trummusolo.

Var lógvabresturin nógur eins og fagnaðarrópini frammanundan, komu hesi í hæddina tá fráboðað varð, at nú komu Faroe Boys. Vóru teir væl umtóktir fyri 10 árum síðani, var ikki mætari nú. Løginu kendu vit øll aftur ú Sjótleikarhúsinum, og mundi hetta benda hugin hjá mongum aftur til ta tíðina. At teirra framfærsla var væleydnað, vistu áhoyrararnir teimum eisini. Tað var eingin,

sum vildi sleppa teimum av aftur pallinum. Lógvar stóðu sína roynd, ja, nærum til húðarloysi, og sluppu teir ikki undan at visa seg aftur á pallinum fyri aftur at spæla tvey lög.

Eftir trýggjar tímar var konsertin komin at enda við at allir luttakarar saman við áhoyrarunum sungu Eitt sunnukvøld í plantasjuni, so tað dundi í høll.

Ein minnisrik konsert var at enda komin og skulu bæði luttakarar og fyrireikarar eiga stóra tøkk.

B&G

Falla ikki til í stórbýnum

Marianna Debes Dahl:
Fløkjan
109 bls. kr. 36,00
Forlagið Fannir

Tað er við ikki sørt av nostalgi, vit sum vóru í Keyptmannahavn, meðan »Tjaldrið« enn var vanligasta og viðhvørt einasta ferðasamband til Føroyar, lesa Fløkjuna eftir Mariannu Debes Dahl, har ein partur av søguni er lagdur til Keyptmannahavn og lýsir umstøðurnar hjá teimum ungum, sum fara til Danmarkar at lesa viðari. Har er so nógv vit komast

við: ferðirnar aftur og fram við »Tjaldrinum«, ørindini vit gjørdum okkum oman á Asiatsk Plads, tá skipið kom og fór, mest fyri at hitta kenningar; krókurin á Kannibalinum, sum feroyingar høvdu kannað sær, Føroyingafelag o.s.fr.

Men áðrenn vit koma so langt sum til Keyptmannahavn, fylgja vit nøkrum ungfólkum av bygd, sum koma til Havnar annaðhvørt at ganga í skúla ella arbeiða. Av teimum persónum, sum eru nevndir í søguni, fylgja vit serliga tveimum, sum eru úr

somu bygd. Torleivur, sum er bóndasonur og sum aftan á studentaskúla fer til Keyptmannahavnar at lesa. Tað gongst væl við lesnaðinum, men Torleivur trívist ikki væl, plágast av heimlongsli, og tað endar við, at hann stutt áðrenn hann er komin fram til endaligt prógv, heldur uppat at lesa og fer heim at arbeiða hjá pápanum á garðinum.

Hin persónurin er Leyvoy. Henni leingist eftir at sleppa heiman, tá ið hon sær javnaldrarnar fara til Havnar aftan á summarfrítíðina. Hon og ein vin-

kona fara seinni til Havnar, har Leyvoy arbeiðir sum vaskikona. Til hon ein dagin leiðist so við tað innihaldsleysa lívið í Havnini, at hon fer niður at ganga í skúla, har tey læra at arbeiða við ull.

Eisini Leyvoy gongst væl í skúlanum, men heldur ikki hon fellur rættlíg til í stórbýnum. Hon hevur ilt við at venja seg við vera so bundin av klókkutiðum, bussum og toki, keðir seg í frítíðini. Hon kemur saman við einum ungum dana, hon hevur hitt í Føroyum, men leggur einki serligt í hann og hansara verð. Kennir seg ótrygga og fremmanda millum hansara vinir, sum hava aðrar ballingarsíðir og tosingarlag enn hennara vinfólk, og tað botir ikki um, tá ið hon ein dagin fer at vitja eina vinkonu, sum er gift her og eigur barn, men sum hóast góð kor mistrívist og leingist heim.

Seinasti partur av bókini er um tað mundið, tá ið tey bæði Leyvoy og Torleivur fara heim aftur, bæði með alla. Alt bendir á, at Torleivur, sum leingi hevur havt hug á Leyvoy, men altíð verið ov smáin til at gera nakað við tað, at enda fær prinsessuna, nú tey bæði flyta aftur til heimbygdina at vera.

Viðhvørt kann vera ringt at fylgja við, hvussu langt tíðarskeið, bókin fevnir um. Tað eru lop í

søguni, so vit viðhvørt ivast í, um nú nøkur ár munnu vera liðin síðan seinastu síðu, ella bara nakrir mánaðir.

Tað verður nomið við nógvar trupulleikar, sum tey ungu meta, tá ið tey koma til stórbýin. Máls- ligir trupulleikar, einsemiskenslan á einum lítillum kamari, heimlongsul. Ivin um tann útbúgving, tey hava valt, ella í mongum førum eru beind inn á, er tann rætta leiðin, og hvussu torført tað kann vera at sleppa av hesi leiðini. Sum Klæmint tekur til, tá Torleivur roynir at mæla honum til at gevast av álvara, aftaná at hann eina tíð hevur fersomt skúlan og bara ligið inni og drukkið: »— farið halan millum beinini heimaftur sum eitt annað him, og so skula gingið har og svølgst speirekan frá kenningum — nei — so heldur ganga her og mala og vita um ikki einaferð verður frægari...«

Allir hesir spurningar eru so umfatandi, at tað illa ber til at viðgera teir gjølla á 100 blaðsíðum. Tað verður heldur ikki rúm fyri djúpari persónlýsingum. Vit eru t.d. eitt sindur bilsin, tá ið vit lesa um avgerðina hjá Torleivi at halda uppat at lesa, beint sum tað gongst so væl. Nú sleppur Torleivur kanska lættari um hetta valið enn tey flestu, tí hann eftir øllum at doma

er borin til ein av teimum fáu gerðum í Føroyum, sum bera seg. Tað vera alsamt tey flestu, sum ikki kunnu geva eftir fyri longslí eftir anga av hoyggi og tara og øðrum bygdahugna, men fyrst og fremst mugu hugsa um aðrar møguleikar fyri at kunna breyðføða seg, og finna eina aðra útbúgving.

Bókin er lætt lesin, og málið lagt so nær talumálinum sum gjørlegt. Í støðum kundu vit ynskt, Marianna hevði verið meira vandin. Einastaðni skal Leyvoy líka turka hillina av — tað riggar hvørki í talu ella skrift av nýta orðið líka í hesum samanhangi. Sama er at siga um orðið ræðuliga (ræðuliga gott — henda tíðin hevur gingið ræðuliga skjótt, sigur mamma Torleiv á bls. 8).

Fløkjan er fyrst og fremst ætlað ungfólki. Í Sosialinum hefyri nevndi Jóhannes Enni, nevndarlimur í Bókadeild Føroya Lærarafelags, at tørvurin á undomsbókum var stórus, og tá so er, er at fegnast um, at onkur hevur hug at skriva tilíkar bókur. Og tað má sigast, at tað hevur eydnast Marionnu at skriva eina spennandi og lætt lesna bók, sum samtiðis viðger evni, sum eru viðkomandi hjá føroyskum ungdómi.

Elin S. Jacobsen

Marianna Debes Dahl — tað hevur eydnast henni at skriva eina spennandi og lætt lesna bók, sum samtiðis viðger evni, sum eru viðkomandi hjá føroyskum ungdómi er niðurstøðan í ummælinum um Fløkjuna